

gentet pr. uge til såvel forbund som arbejdsløhedskasse udgjorde en normal timefortjeneste, men dette holder ikke stik mere, kontingentet kan være forskelligt indenfor de enkelte fags kasser, men fælles for dem alle er, at kontingentet i dag langt overstiger en timefortjeneste. Kontingenterne til arbejdsløhedskasserne er ikke ajourført med timefortjenesten, men har langt overskredet denne.

Vi finder lovforslaget særlig nødvendigt og påkrævet, da arbejdsløhedskontingentet har nået en sådan højde, at grænsen nu må være nået. I *arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse*, der omfatter mere end en trediedel af samtlige kassers medlemmer, er stillingen den, at kontingentet skal forhøjes med 60 øre pr. uge til arbejdsløhedsforsikringen, og dette på et tidspunkt, hvor tusinder af kassens medlemmer ligger på ugelønninger af 125 kr. pr. uge og hvor der for tiden er en ledighed på 85 000 af dette forbunds medlemmer. Det samlede kontingent til såvel forbund som arbejdsløhedsforsikring vil være varierende de enkelte afdelinger imellem, men det samlede kontingent vil komme til at udgøre et beløb fra 5 til 7 kr. ugentlig.

En kontingentforhøjelse, der finder sted nu, er urimelig, så meget mere som en stærk forringelse af leveforholdene har fundet sted for alle lønarbejdere ved prisstigningerne, medens lønnen først reguleres lang tid efter, og hertil kommer indskrænkninger i de sociale goder, og jeg skal blot henvise til forslaget om skolebespisningen, der befinder sig i et udvalg, og som søges forringet; der er tillige brændselshjælpen, som sidste vinter blev vedtaget, og som kunne ydes arbejdsløhedsforsikrede efter et nærmere fastsat omfang af ledighed, og selvom et lignende lovforslag også er fremsat i denne vinter, så får man ikke indtrykket af, at det betragtes som nogen hastelov, der kunne give den hårdt tiltrængte hjælp netop nu, hvor trangen er særlig og kulden er tilstede.

Det foreliggende forslag tager som sagt sigte på, at de forestående kontingentforhøjelser vil kunne undgås i arbejdsløhedskasserne.“

Lovforslaget mødte ikke tilslutning hos *arbejds- og socialministeren*, der ved sagens 1. behandling udtalte:

„Det fremsatte forslag går ud på, at der stilles 10 mill. kr. til rådighed til fordeling blandt de vanskeligt stillede arbejdsløhedskasser for derved at sætte disse i stand til at udbetale understøttelser, der svarer til prisstigningerne, uden at skulle foretage en forhøjelse af medlemskontingentet. Jeg skal i denne anledning oplyse, at arbejdsløhedskassernes merudgifter som følge af understøttelsernes forhøjelse pr. 1. april 1951 kan anslås til ca. 18—19 mill. kr.